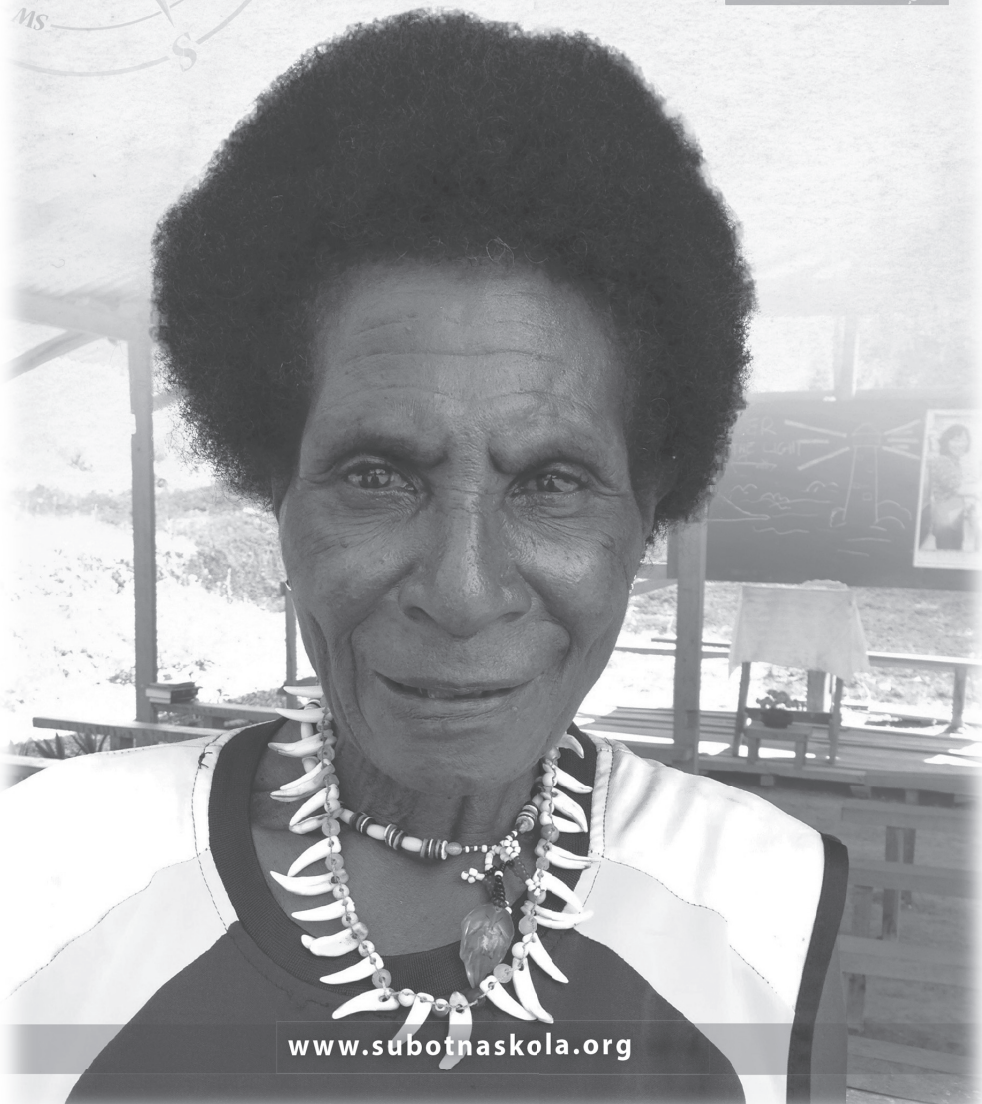

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ

fiatalok és felnőttek részére

2016 • MÁSODIK NEGYEDÉV • DÉL – CSENDES-ÓCEÁNI DIVÍZIÓ

www.subotnaskola.org

TARTALOM

VANUATU

4 „Te!” (1. rész) / április 2.

6 „Te!” (2. rész) / április 9.

FIDZSI-SZIGETEK

8 Az üvegimaház (1. rész) / április 16. T

10 Az üvegimaház (2. rész) / április 23.

12 „Ez tehát a szombat!” / április 30.

ÚJ-KALEDÓNIA

14 Megmentve a démonoktól / május 7. T

ÚJ-ZÉLAND

16 Egy rendőr álma / május 14. T

18 Elveszett és megtalált / május 21.

PÁPUA ÚJ-GUINEA

20 „Hozzám hasonló bűnöző” / május 28.

22 A gyülekezet a családom / június 4. T

24 Kellő érdeklődés / június 11. T

26 Ben történetének folytatása / június 18. T

28 A 13. szombati istentisztelet programja / június 25.

30 További terveink

31 Más adatforrások

31 Célmegvalósító eszközök

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

II. negyedév

DÉL – CSENDES-ÓCEÁNI DIVÍZIÓ

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévben a Dél – Csendes-óceáni Divízióról beszélünk, amely Ausztráliát, Új-Zélandot és az Egyenlítőtől délre fekvő csendes-óceáni szigeteket foglalja magába; ide tartoznak többek között a Cook-szigetek, a Fidzsi-szigetek, Pápua Új-Guinea, Pitcairn, Szamoa, a Salamon-szigetek, Vanuatu és egyebek.

Ehhez a divízióhoz mintegy 38 ezer ember tartozik, a 424 000 adventista hívőt is beleértve. Ez azt jelenti, hogy átlagban 89 lakóra jut egy adventista. Az adventista hívők nagy része a kisebb szigetországokban él. Ausztráliában és Új-Zélandon átlagosan 400 lakóra jut 1 adventista.

Az egyik legfontosabb a 13. szombati projekt ebben a negyedévben az Új-Zélandon élő, világi emberek megszólítása hasznos családi és egészségügyi, helyi programokkal, amelyeket az új-zélandi „Remény TV” azaz „Hope Chanel” csatornákon keresztül sugározunk.

A második projekt kapcsolódik a Fidzsi-szigetek lakosság körében való tevékenykedés a suvai családi wellness-központ révén. A Fidzsi Egészségügyi Minisztériumtól kapott információk szerint, ebben az országban van egy óriási probléma, ugyanis a lakosság nagy része cukorbetegségben szenved. Ebben a családi wellness központ tartunk majd egészséges főzéssel kapcsolatos tanfolyamokat, szervezünk fizikai gyakorlatokat és műhelyeket, meg egyéb tevékenységeket, amelyek célja a nagy nyilvánosság elérése.

S végül a gyermekek negyedévi projektje lehetővé teszi, a gyermektanítványság központ létrehozását, amelyet népszerű nyelven

„Bárányrejteknék“ neveznek, és ahova sok gyermek befér majd, az egész szigetről, akiknek még nincs szombatiskolai helyiségük, ezért a szabad ég alatt, vagy a pálmafák árnyékában gyülekeznek.

Sok érdekes történetet fogtok hallani a Dél – Csendes-óceáni Divízióhoz tartozó országokból. Örülök, hogy ezeket az élményeket megosztatom veletek és a szombatiskolai tagokkal. Azt javasoljuk, hogy nézzétek meg, és gazdagítsátok a programot video- mellékelt missziós DVD-n található történetek segítségével, amely az Internetről is letölthető: www.adventistmission.org/videos. Köszönjük, hogy elkötelezetten támogatjátok a Keresztény adventista Egyház Misszióját, és segítetek a szombatiskolai osztály tagjainak, hogy jobban megismerkedhessenek a világszerte élő hittestvéreikkel.

Isten gazdag áldását kívánom nektek,

Gene Valen, Kiadó

Adakozási lehetőségek

Ebben a negyedévben a 13. szombati adományainkkal hozzájárulunk:

- az új-zélandi Remény TV stúdiójának felszereléséhez.
- a családi wellness-központ kiépítéséhez a Fidzsi-szigeteken.
- A gyermekek hozzájárulnak a pápua új-guineai és az új-kaledóniai, 28 gyermektanítványsági központ („Lamb Shelters”) létesítéséhez.

1. „TE”, (1. RÉSZ)

Vanuatu

Jean-Pierre

Jean-Pierre családja mindig is protestáns vallású volt. A misszionáriusok 1845-ben érkeztem meg az ő falujába, és néhány évvel később megalapítottak egy gyülekezetet, a szigeten az elsőt. Jean-Pierre nagyapja is misszionáriusként dolgozott az 1. 600 km-re levő, Futuna szigeten. Mindaz, amit Jean-Pierre megismert a vallásból, azt a presbiteriánus egyház tanítása által ismerte meg. Felnőtt korában ő maga is presbiter volt a helyi presbiteriánus gyülekezetben.

S akkor egyszer Jean-Pierre egész világa a feje tetejére állt. Szállodában dolgozott, Vanuatu szigetén, amikor megismerkedett Lanával. Amikor ők ketten jobban összebarátkoztak, megtudta, hogy Lana adventista keresztyén. Ez nagy megrázkódtatás volt Jean-Pierre számára, különösen az a tény, hogy Lana szombaton jár a gyülekezetbe.

Habár egybekeltek, otthon azonban elkeseredett lelki harcot vívtak egymással. „Amikor eljött a szombat, én csendben, minden zajongás nélkül, elmentem otthonról. Amikor megvirradt a vasárnap, Lana hagyta el közös otthonunkat.”

Jean-Pierre folytatta lelki utazását a Presbiteriánus egyházban, ahol rendszeresen prédikált a vasárnapi istentiszteleteken.

Jean-Pierre és Lana három fiúgyermeknek adott életet, habár továbbra is vívták a lelki csatájukat. A gyermekek eljártak Lanával a szombatiskolába, Jean-Pierre pedig továbbra is vezette a vasárnapi istentiszteleteket. Otthon azonban egyre nagyobb volt a lelki nyomás, amit mindnyájan éreztek.

Nyitott ajtó

„S akkor megnyílt egy ajtó.” A feleségem bejelentkezett és felvették az adventista „Remény” könyvkiadóhoz, ahol nemsokára menedzser lett. Bizonyos folyóiratokat rakott mindig az íróasztalomra, ahol a prédikációkat készítettem. Tetszettek nekem ezek a folyóiratok, és sokat segítettek az igehirdetések összeállításánál, és észrevétlenül egyengettek előttem egy új utat.

„Amikor csak ünnepélyes istentiszteletet rendeztek az Adventista Egyházban, a feleségem mindig meghívott. Elmentem, és részt vett az istentiszteleteken, bár továbbra is a presbiteriánus egyház gyülekezeti vénje maradtam. Szerettem ezeket az istentiszteleteket, bár úgy érzem, hogy valami gátol és visszatart abban, hogy teljes mértékben odaszentelődjem. Otthonunkban léteztek szombati és vasárnapi istentiszteletek. Éreztem, hogy valami nincs rendben. Meg akartam találni a választ erre a kérdésre.”

Jean-Pierre egy ideig farkasszemet nézett a szombat-vasárnap kérdéssel, míg végül megtalálta rá a választ.

PV14

2014 folyamán, a „Városmisszió“ missziós kezdeményezés keretében, Port Vileben, a fővárosban, előadássorozatot tartottak. A „PV14“-nek elnevezett program a városi és a külvárosi emberekre összpontosított. A gyülekezeti bizottság Jean-Pierret választotta meg arra, hogy az embereket esténként elhozza az előadásra, majd hazavigye. Ez pedig azt jelentette, hogy Jean-Pierre minden este jelen volt az előadásokon. Az előadás-sorozat első két hetében, Jean-Pierret jobban lekötötte az emberek szállítása, mit az előadások témája. A harmadik hét alatt, valami megragadta a figyelmét.

„Te!”

„Ott ültem és bámultam a nagy monitorba. Hallgattam Jean-Noel pásztor szombatról szóló előadását, erről a fájdalmas témáról, amely már annyi ideje foglalkoztatott. Az előadást hallgatva, minden bibliai idézetet leellenőriztem, s egyre inkább meggyőződtem, hogy az előadónak igaza van,

S akkor a lelkipásztor az én irányomba nézve mondta: „Te!” Megfordultam, hogy megnézzem kire nézett, ugyan kire vonatkozhatnak a szavai, ám senkit nem láttam. A pásztor felém nézve ismét azt mondta: „Te!”

Nem törődtem vele, úgy tettem, mintha nem nekem mondaná. Nem tudtam felemelni a tekintetemet és az ő irányába nézni. Amikor összeszedtem annyi bátorságot, hogy a lelkész szemébe nézzek, ő megismételte: “Te!” Meglepődve, könnye szemekkel mondtam: „Igen, én!”

Habár nem tudom, hogyan és miért, de aznap este elhatároztam, hogy megpróbálom megtartani a szombatot úgy, ahogy a Bibliában van. Miután ezt eldöntöttem, békét és megnyugvást éreztem. Már nem éreztem a belső lelki harcot. Tudtam, hogy jó döntést hoztam. Nemsokára megkeresztelkedtem az adventista egyházban. A tapasztalatom valamiképpen Zákeus tapasztalatára emlékeztetett, amikor Jézus feltekintette rá, mialatt ott ült, fent a fán, és a nevének szólította.

(A következő szombaton folytatjuk a történetet.)

Missziós adatok

- Vanuatu a Csendes-óceáni egyházunióhoz tartozik.
- A Csendes-óceáni unióhoz sok szigetország tartozik, mint például az Amerikai Szamoa, a Fidzsi-szigetek, Kiribati, Nauru, Niue, Szamoa, a Salamon-szigetek, Tokelau, Tonga, Tuvalu, és Vanuatu.
- A Vanuatu Missziót 1912-ben szervezték meg.
- Vanuatumban jelenleg 85 aktív gyülekezet működik meg 130 csoport, amelyekhez összesen 21. 354 adventista hívő tartozik.

2. „TE!” (2. RÉSZ)

Vanuatu

Jean-Pierre

A múlt heti történet rövid összefoglalása és folytatása: Jean-Pierre gazdag, presbiteriánus családból származott. A helyi gyülekezetük vénje volt, amikor azonban összeházasodott Lanával, aki a Keresztény Adventista Egyház híve, otthonában megoszlás volt a szombat-vasárnap kérdése miatt, ezért a házaspár évekig különböző lelki életet élt. Amikor azonban meghívták Jean-Pierret, hogy a külvárosból embereket szállítson a belvárosi, nagy előadásorozatra, elfogadta a kihívást, és ő maga is jelen volt minden előadáson. Az előadásorozat harmadik hete alatt, eldöntötte, hogy elfogadja a szombatot, és elhatározta, hogy megkeresztelkedik az adventista egyházban.

Pénteken, ebéd közben, elmondta a feleségének, hogy mit döntött. Csak annyit mondtam neki: „Holnap megkeresztelkedek!” Örömeben sírva fakadt, és tudom, hogy az imái meghallgatást nyertek. Nyugodt voltam és boldog.

Miután a feleségemnek elmondtam a hírt, elmentem a presbiteriánus lelkészhez, aki a nagybácsim volt, hogy neki is elmondjam. Így szóltam:

„Mi mindig egy család leszünk, te mindig a nagybácsim maradsz, de valamit el kell neked mondanom, s ezt személyesen kell megtennem.”

Leült az asztalhoz, velem átellenben, s akkor elmondtam neki: Úgy gondolom, hogy ideje elmondanom neked a szombattal kapcsolatos

hírt, és hogy mennyire lenyugodtam”. Azt hiszem, hogy már tudta, hogy mit fogok neki mondani. Ma péntek van. Holnap szombat. Holnap megkeresztelkedek és szombattartó leszek.” Szó nélkül végighallgatott. Akkor felkelt a székről és hangosan, a szemembe nézve mondta: „Jól döntöttél”. Azt hittem nem jól hallok. Egy presbiter lelkész áll előttem, aki azt mondja nekem, hogy jól döntöttem a szombattal kapcsolatban, hogy megtartsam, ahogy az adventisták megtartják!? Hálám jeléül szívélyesen megöleltem.

Meg akartam osztani ezt a hírt a kollégákkal, a feletteseimmel és a többi hívővel, akikkel szorosabb kapcsolatban álltam. Elmondtam nekik, ugyanaz, amint a nagybácsimnak is, azonban nem hittek nekem. Másnap eljöttek megnézni a keresztséget. Amikor észrevettek, azt mondták: „Ez ő!” Nem tudtak mit szólni.

A keresztség után, elmentem meglátogatni a presbiteriánus véneket, és beszéltem nekik a szombattal kapcsolatos belső harcomról. Elmagyaráztam nekik, hogyan hatott rám a PV14 evangéliumi előadásorozat, és hogyan nem akartam tovább ellenállni a bibliai igazságnak. Megkértem őket, hogy csatlakozzanak hozzám.

Bizottsági gyűlés

A keresztség után, a Presbiteriánus Egyház bizottsága háromszor is összeült miattam. Minden alkalommal kérdéseket tettek fel nekem, és azt mondták, hogy el kell hagynom az adventista egyházat. A harmadik találkozó alkalmával így szóltam hozzájuk: „Ez az utolsó alkalom, hogy a bizottság előtt tanúskodok. Higgyétek el, én évekig küzdöttem, kerestem az igazságot, és most, hogy megtaláltam, meghoztam a végső döntést, amelyet megtartok egészen Jézus eljöveteleig.”

A Bibliámat a kezemben tartva vallottam: „Ez ugyanaz a Biblia, amit ti is olvastok és tanulmányoztok. Arra kérlek benneteket, tanulmányozzátok behatóbban, ahogy én tettem. Jézus azt üzeni nekünk a János evangéliuma 14,15-ben, hogy ha azt mondjuk, hogy szeretjük Őt, akkor meg kell tartanunk az Ő parancsolatait.”

„A Biblia nagyon egyszerűen kifejti. A problémát az jelentette, hogy nem voltam kész meghallgatni ezeket a szavakat, és alkalmazni őket az életemben. Most, amikor meghoztam a döntést, úgy érzem, a béke a szívembe költözött, szabad vagyok, mert megtaláltam az igazságot!”

Biztosítottam őket, hogy helyes úton járok. Jézus nem hagy cserben, Ő valóban jelen van. Még mindig nem késő, hogy ők is meghozzák a döntést.

Az egyik gyülekezeti vén, Jean-Pierre vallomásától ösztönözve, később ugyancsak megkeresztelkedett, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz.

Megvédeni a bárányokat

Jean-Pierre és a felesége ma otthonukban lelkesen megszervezik a gyermek-szombatiskolát, amit ők népszerűen úgy hívnak: „Bárányrejteket”. Otthonuk minden szerdán bárányrejtekké alakul. Péntek esténként náluk szervezik meg a szombatkezdő istentiszteletet. A szombatiskolát és a szombat délutáni cserkésztalálkozót is az ő otthonukban tartják. Jean-Pierre és a családja nem csak lelkileg táplálja az embertársait, hanem testi táplálékot is készítenek a számukra. A szombatiskolába úgy 30 személy szokott eljárni. Közülük öten már megkeresztelkedtek, Jean-Pierre házi gyülekezetének köszönhetően.

„Ez a legjobb dolog, ami történhetett velem”, vallja Jean-Pierre. „Elfogadtam a hívást, és csodálatos áldásokban részesültem. Nyugodtan elmondhatom, hogy nem bántam meg ezeket az életfontosságú döntéseket. Most már nincsenek akadályok a családban, sem a lelki kapcsolatainkban. Mindannyian együtt nagyon sok áldásban részesülünk.

Az egyik projekt, amelyet a 13. szombati által adományainkkal támogatunk ebben a negyedévben, az a „Bárányrejteket” kiépítése több Dél – Csendes-óceáni szigetországban, ahova Vanuatu is tartozik. Köszönjük, hogy átadjátok nagylelkű adományaitokat.

Tények – röviden

- „Vanuatu” azt jelenti: Örök ország.
- Vanuatu (régebbi nevén: Új-Hebridák) 1980-ban nyerte el a függetlenségét.
- Vanuatu állam 83 kisebb-nagyobb szigetből áll, és a Fidzsi-szigetek, meg Új-Kaledónia között található, úgy 2000 km-re Ausztráliától.

3. AZ ÜVEGGYÜLEKEZET (1. RÉSZ)

Fidzsi-szigetek

Ptek

A Fidzsi-szigetek a Dél- Csendes-óceáni szigetek közé tartozik. A fővárosban, Suvában nemzetközi felsőoktatási intézmény, mint amilyenek az egyetemek (például: orvosi egyetem, műszaki főiskolák). A Csendes-óceán egész déli részéről ide járnak a legjobb diákok.

Úgy 500 adventista tanuló jár ezekbe az iskolákba. Az itt szerzett ismereteiket és tapasztalataikat később átviszik a saját országukba. Nemrégén még nem volt adventista imaház, ahol dicsőíthették volna Istenünket, és ahova meghívhatták volna a barátaikat a bibliatanulmányozásokra és a barátkozásokra.

A hívők helyi csoportja egy termet bérel az egyetemen, ahol programokat és istentiszteleteket tartanak. Azonban, mivel sok a diák, szombatonként is van tanítás a nagyteremben, ezért az Adventista Egyház nem rendelkezik megfelelő hellyel, ahol előadásokat és szombati istentiszteleteket tarthatna. Sokak számára ez jelentős probléma, ezért nem is járnak, elmaradnak az istentiszteletekről.

De a 13. szombati, nagylelkű adományaitoknak köszönhetően a helyzet egyre inkább változik. Ez a történet hogyan készült csodálatos Csendes-óceáni Felsőoktatási Evangéliumi Központ.

A legfontosabb előny

Amikor Joe Talemaitoga megérkezett a Fidzsi-szigetekre, a suvai új, ifjúsági missziós lelkész minőségében, azt mondták neki, hogy a legfontosabb feladata a gyülekezetalapítás, illetve egy missziós központ létrehozása, amely azoknak a fiataloknak fog szolgálni, akik a dél – csendes-óceáni egyetemre és a környező oktatási intézményekbe járnak.

Rendelkeztek pénzeszközökkel, azonban a szigeten, ahol a földterület igazi kincs, különösen a fővárosban, Suvában, egyházunk vezetői nem tudtak találni megfelelő telket az egyetem közelében.

Gyűlés

Egy este, Joe lelkész és más missziós vezetők, találkoztak egy osztályban az egyetem területén, hogy megnézzék a lehetséges opciókat, a templomot illetőleg. Egyetlen kínálózó lehetőség sem volt ideális, de

a gyűlés végén a csoport megszavazta egy telek megvételét, amely az egyetemtől úgy 2 km-re volt.

Este 10 óra tájban a fiatalok csoportja sétálni indult és meglátta, hogy egy autó megállt és az ember, aki kiszállt belőle, a közeli ház ajtajára akasztotta a feliratot, hogy „Sürgősen eladó”. Úgy érezték, hogy ez imaválasz lehet, ezért elmondták a pásztoruknak.

Ideális telek

Másnap reggel fél nyolckor csörgött Joe pásztor telefonja. Joe pásztor már nyolckor felhívta a tulajdonost, aki a közeli házat árulta.

Utána azonnal elment megnézni a házat és a telket. Tökéletes volt. Közel volt az egyetemhez, közvetlenül a sziget legnagyobb filmszínházának és bevásárlóközpontjának átellenében. Jobb helyet kívánni sem tudtak volna. Ismét felhívta a ház tulajdonosát és elmondta neki, hogy érdekli a ház megvétele.

“Utána nemsokára megismerkedtem az illetővel. bemutatkoztam és mondtam neki, hogy szeretnénk megvenni a házat a telekkel, és hogy imaházat meg ifjúsági központot szeretnénk felépíteni.”

Drága emlékek

Beszéd közben Joe pásztor észrevette, hogy az ember szeméből könnyek gördültek alá, végig az arcán. “Ahogy beszélt, nekem eszembe jutott mindaz, amit a suvai adventista általános iskolában tanultam. Édesanyám itt iskoláztatott. Emlékszem a bibliai történetekre és az énekkórusra”, mesélte az ember.

Az adventista oktatás úgy látszik pozitív hatással volt erre az emberre. „Felhívom az ingatlanügynökömet, hogy egyeztessenek mindenben”, mondta a férfi.

Nem sokkal később, egy ember az indiai származású férfi lépett be a helyiségbe. Megpillantva Joe pásztor, kijelentette: „Én ismerem önt! Néhány évvel ezelőtt, egy adventista lány, akivel dolgoztam, meghívott, hogy jöjjenek el és vegyék részt a szombati istentiszteleten a Tamavua-i adventista imaházban. Amikor beléptem a templomba, ön köszöntött és üdvözölt az ajtóban, és azután Igét is hirdetett”.

Joe pásztor csendben hálát adott Istennek, amiért az a lány azon a szombaton meghívta a munkatársát az istentiszteletre.

Másféle befektetés

„Tehát akkor megvennék a házat és a telket”, kérdezte még egyszer a ház tulajdonosa.

„Igen, megvennénk, mert szeretnénk imaházzá alakítani,” válaszolta Joe pásztor.

„Nem fogjak magasabb összegért újra eladni?”

„Nem! Nem ilyen jellegű befektetésre vágyunk. Mi a fiatalokba akarunk befektetni.”

„Mint minden indiai származású embernek, nekem is a kedvemre van, hogy lelki célokra használják ezt a házat és telket. Miután megbeszéltük, adok önöknek 48 órát, hogy átadják a 10%-os foglalót, és a ház a telekkel az önöké.”

„Nem lesznek nehézségek, meg van rá a pénzünk.”

(A következő szombaton folytatjuk a történetet)

Missziós adatok

- A Keresztény Adventista Egyház Misszióját 1889-ben alapították meg a Fidzsi-szigeteken.
- A Fidzsi-szigeteken 159 imaház és 101 csoport hívó van.
- A 2014-es év végén, a Fidzsi-szigeteken 24. 732 adventista hívő élt.
- A lakosság fele eredetileg bennszülött lakós, a másik fele indiai származású. Miközben a bennszülött lakosság önmagát kereszténynek vallja, másfelől az indusok között alig van keresztény.

4. AZ ÜVEGGYÜLEKEZET (2. RÉSZ)

Fidzsi-szigetek

Ptek

(A múlt heti történet folytatása.)

Ami eddig történt: Amikor Joe Talemaitoga megérkezett a Fidzsi-szigetekre, a suvai új, ifjúsági missziós lelkész minőségében, azt mondták neki, hogy a legfontosabb feladata a gyülekezetalapítás, illetve

egy missziós központ létrehozása, amely azoknak a fiataloknak fog szolgálni, akik a dél – csendes-óceáni egyetemre és a környező oktatási intézményekbe járnak.

Amikor Joe lelkész az egyház pénzügyi bizottságának tagjaival, az emberek vegyes érzelmekkel beszéltek a telek megvásárlásának lehetőségéről. Egyesek azt állították, hogy a testület már eldöntötte, hogy melyik telket fogják megvenni. Mégis, úgy döntöttek, hogy 13:00 órakor az eladó ház előtt fognak találkozni a lelkésszel, ami mindössze két percre van az egyetemtől, bent, a város központjában.

Ahogy áthaladtak a kapun és a ház udvarán, Joe pásztor így szólt a munkatársaihoz: “Hiszem, hogy Isten vezeti ezt a projektet. Személy szerint meg vagyok győződve arról, hogy ez a megfelelő telek a megfelelő időben, hogy ne maradjunk rejtve a világ előtt.”

Miután megnézték a házat és a telket, eldöntötték, hogy megveszik a házat és elkezdik a folyamatot. A tábla, hogy „Sürgősen eladó” lekerült az ajtóról, mivel az adventista egyház egy 24 órán belül a ház és a telek tulajdonosává vált.

Sokféle akadály

A telek és a ház megvásárlása csak egy volt a sok intéznivaló között, amelyet a hívők ezen csoportjának el kellett intéznie, mielőtt a Csendes-óceáni Felsőoktatási Evangéliumi Központ valósággá vált.

A másik kihívás az imaház felépítése volt. A bizottság tagjai gyorsan rájöttek, hogy sokkal egyszerűbb felépíteni egy új imaházat, mint a régit adaptálni. Ennek érdekében viszont a helyi Városrendező hivatalnál építkezési engedélyt kellett kérniük. Amikor a csoport megmutatta a tervrajzot, a hivatalnokok elálmélkodtak.

„Hogy sikerült megkapniuk ezt a telket itt, a város központjában? Valamelyik hívő tulajdonában volt? És tudták önök azt, hogy a város központjában lesznek, és naponta ezrek fognak közlekedni a templomuk körül?”

„Nem tudtuk”, mondta Jeo pásztor; Isten azonban tudta. Ezért is indította Isten a korábbi tulajdonost, hogy este 10:00-kor kikapassa a táblát a kapura, és ösztönözte a fiatalokat, hogy menjenek végig az utcán, és lássák meg a táblát.” A következő lépés az volt, hogy a szomszédság is jóváhagyja az építkezést. Az összes szomszédok egyetértettek azzal, hogy új adventista imaház épüljön, a római katolikus egyházat

kivéve, amely aztán úgy nyolc hónapig mindenféle kapcsolatlétesítést került az adventistákkal, mivel úgy vélte, hogy csak neki van joga a városközpontban templom működtetni.

„Nem, mi nem akarunk tárgyalni az adventistákkal!”, így ért véget minden –beszélgetésre tett – kísérletünk a katolikus papsággal.

Eközben néhány befektető kétszer annyi pénzt is felajánlotta Joe lelkésznek, hogy eladja el az ingatlant, azonban mindig ugyanaz a válasz fogadta őket: „Nem, ezt a birtokot Isten az Ő egyháza számára szerette volna, ezért gondja lesz az összes papírra, meg az Ő templomának felépítésére.”

Nyolc hónapos elutasítás után végre megnyílt a lehetőség arra, hogy tárgyaljunk a katolikus egyházal. Akkor a katolikus pap őszintén megvallotta: „Vezetőink lehetek volna legalább fele olyan határozottak, mint önök, és megvehették volna a birtokot, ám az önök határozott fellépése és kitartása végül kifizetődött“.

Végül adventisták megkapták a katolikus egyház vezetőinek a jóváhagyását és ekkor a városi tanács is engedélyezte a várva várt építkezést.

Joe lelképásztor lelkesen indult el kiválasztani az imaház tervrajzát, kiválasztva egy modern dizájnú épületet, amely köröskörül tele volt ablakokkal. „Amikor az emberek elhagyják a bevásárlóközpontot, vagy a mozit, meg kell látniuk az imaházat. Reméljük, hogy ebben a modern épületben megismerik Jézust.“

Ma már több mint 300 egyetemista és helyi lakos dicsőíti Istent a PTEC-ben. Mivel csak egy percre van a központtól, az imaház a fiatalok kedvenc gyülekezőhelye lett, hétközben és szombatonként. Ez a modern üvegeépület mindenkire ráragyog, aki csak elmegy mellette.

Látogassatok el a PTEC weboldalára: <http://ptec.adventist.org.fj>.

Tények - röviden

- A Fidzsi-szigetekhez 330 sziget tartozik, amelyeknek csak 1/3 lakott.
- A Fidzsi-szigetek 96 évig gyarmat volt. Függetlenségét 1970-ben kapta vissza.
- A Fidzsi-szigeteknek 902,335 lakója van. A lakosság nagy része a két legnagyobb szigeten – a Viti Levu és a Vanua Levu szigeten él.

- A Fidzsi-szigeteken évente 180 cm csapadék hull egy négyzetméterre.
- A levegő átlaghőmérséklete 20-32°C.

5. „EZ HÁT A SZOMBAT!”

Fidzsi-szigetek

Jean és Lavinia

Jan Rigamoto és a felesége, Lavinia, methodista vallású családban születtek, a kis Rotuma szigeten, amely elvileg a Fidzsi-szigetekhez tartozik, habár saját nyelv és kultúrája van. Rotuma más lakóival hasonlóan, ez a házaspár is átköltözött a Fülöp-szigetek fővárosába, Suvába.

Jan és Lavinia ott tevékenyen dolgozott a methodista gyülekezetben, keresztény lelkületben nevelve két gyermeküket, Rozilint és Rozmarit. Ők ketten még behatóbban szerették volna tanulmányozni a Szentírást.

Jan egyszer elment az egyik Suva-i video-klubba, ahol egy egész DVD-sorozatot talált Dag Buchelor lelkésztől, amelyek a bibliai próféciairól szóltak.

Miután végignézték az egész sorozatot, a család teljesen meggyőződött arról, hogy a szombat a bibliai nyugalomnap. „Senkinek sem szóltunk a felfedezésünkről, annak ellenére, hogy érzetük, hogy téves napon ünnepelünk. Ha valóban a szombat az Isten nyugalomnapja, akkor tennünk kell valamit”, mondta egyszer Lavinia.

A szívünk mélyén

„A szívünk mélyén tudtuk, hogy a vasárnap téves ünnepnap. A szívünk mást mondott. A családi áhítatok alkalmával a szombat-vasárnap kérdést mindig csak felületesen vizsgálattuk. Janov édesapjával egy háztartásban éltünk, s mi nem akartuk őt megbántani, megsérteni”, emlékszik vissza Lavinia.

Jan, Lavinia és a lányuk Rozilin, továbbra is eljárt a methodista gyülekezetbe, a fiatalabb lányuk, Rozmari azonban az adventista gyülekezetbe kezdett járni. Beszélgetés közben Rozmari gyakran emlékeztette a szüleit a szombat igazságára. Ez a család öt évig vívta

a lelki harcot, imádkozott, böjtölt és kérte Istent, mutassa meg nekik a helyes utat.

Nehéz idők...

S akkor váratlanul követték egymást a bajok. “Mivel nem közeledtünk Istenhez, Isten elindított bizonyos eseményeket az életünkben. Nehéz időközön mentünk keresztül. Elvesztettük a házat, amelyben éltünk, ezért házbérbe kellett mennünk. Azon az éjszakán, amikor elvesztettük a házunkat, mondtam is Laviniának, hogy biztosan Isten akar nekünk üzeni valamit. Mi a könnyebb utat választottuk, de Isten megmutatta nekünk az erejét és a hatalmát. Így készített fel lassan bennünket az adventista egyház számára, ezt azonban akkor még nem tudtuk.”

Néhány nappal később a metodista lelkész úgy döntött, hogy néhány hívó már nem vehet részt, és nem szolgálhat az eddig szolgálatában, Jant is beleértve, aki diakónus volt. “Átsírtam az istentiszteletet, majd így szóltam magamhoz: ugyan miért sírsz, Lavinia? Nemde imádkoztunk és böjtöltünk azért, hogy Isten vezessen bennünket? Talán ezzel a módszerrel akart ösztönözni bennünket”, magyarázta nekünk Lavinia.

Bekopogtak

Néhány nap múlva valaki bekopogott a Rigamoto család ajtaján. Teréz testvérnő volt, az adventista egyházból, aki megkérdezte, szeretnének-e behatóbban tanulmányozni a Bibliát és beiratkozni a Biblia Levelező Iskolába. Igen! Szerettük volna jobban, teljesebben megismerni a Bibliát. A férjem igyekezett megtenni az első lépést, de az ő édesapja még mindig velünk élet, ezért mi tovább imádkoztunk Istenhez, hogy segítsen megtalálni az utat...

S aztán egyszer Jan édesapjában felébredt a vágy, hogy visszamenjen Rotuma szigetre. A Rigamoto család kifizette a nagypapa repülőjegyét.

És éppen akkor, amikor Lavinia és Jan már kész volt szabadon megtartani a szombatot, a legfelsőbb metodista egyházvezető egy boltban összetalálkozott Jannel, és felkérte, hogy pénteken, húsvét péntekjén, hirdessen Igét a metodista gyülekezetben. Jan tépelődött, hogy mit is tegyen.

„Itt az ideje!”

Aznap este Teréz testvérnőt eljött, hogy tanulmányozza velük a BLI egyik leckéjét. A kegyelmi idő lejárt a lecke témája. Megérezve

Isten hívását, Jan így szólt Terézhez: „Miután megtartom a pénteki szentbeszédet, szombaton elmegyek az imaházba”. Valami azonban azt súgta neki: MOST VAN A PILLANAT, NE VÁRJ TOVÁBB!

Jan egész éjszaka küzdött a gondolataival. Másnap reggelre teljesen lenyugodott. A reggeli áhítat után így szólt a családtagokhoz: „Munka után elmegyek a metodista gyülekezetbe, mindent megköszönök nekik és megvallom, hogy a Keresztény Adventista Egyházba szeretnék járni.”

Aznap este Jan úgy tett, ahogy megígérte a családjának. A metodista gyülekezeti vezető öt percig meg se tudott szólalni, aztán így válaszolt: „Biztosan történt veletek valami, ha már elkíváncoztok innen”.

„Nem, semmi nem történt”, felelte Jan. „Imádkoztunk és böjtöltünk, hogy mutasson rá Isten az igazságra. Kértük, hogy mutassa meg az Ő akaratát, és segítsen azt tennünk. Hát ezért megyünk most el.”

Megtalálni a békét

Azon a szombaton Jan, Lavinia és Rozilin csatlakozott Rozmarihoz az adventista egyház istentiszteletén. Hamarosan megkeresztelkedtek és azzal egy időben már elkezdték szervezni otthonukban a bibliai alapigazságok tanulmányozását a barátaik és a szomszédjaik számára. „Az első pillanattól kezdve, ahogy beléptem az adventista egyházba, olyan békét és nyugalmat éreztem, amilyen még soha az életemben nem éreztem. Nagyon szeretek minden bibliaórát az otthonunkban vagy az egyházban, mert szomszajom az Isten Igéjét.”

„A rokonság nem hagyta jóvá az új vallási felfogásomat. Mégis, az első szombattól fogva, amelyet az adventista egyházban töltöttem, tudtam, hogy a szombat az igazi nyugalomnap, amelyet a Biblia az Úr nyugalomnapjának nevez”, vélekedik Lavinia.

Tények - röviden

- Rotuma sziget 650 km-re van a Fidzsi-szigetek fővárosától, Suvától.
- A Rotuma sziget mindössze 45 km átmérőjű és összesen 2. 000 szigetlakó él rajta.
- Rotuma lakosságának a 85%-a, a szervezett turizmusnak a szigetükön való megnyitása ellen szavazott.
- Úgy 10.000 rotumai lakós él a Fidzsi-szigetek legfőbb szigetén, illetve Ausztráliában meg Új-Zélandon.

6. MEGMENTVE A DÉMONOKTÓL

Új-Kaledónia

Felix Vadrobert pásztor

Az adventista egyház Kaledóniai missziójának a kihívása a legnagyobb a Dél – Csendes-óceáni Divízióban. Itt található Pino szigete, Loyalty Island, Új-Kaledónia, Valis és Futuna. Ezeken a szigeteket több mint 280. 000 lakos van, közülük 919 adventista hívő, s ők 6 gyülekezetben dicsőítik Istent.

Felix Vadrobert pásztor a Keresztény Adventista egyház Új-Kaledóniai Missziójának az elnöke. A következő történetben egy csodálatos élményt fog megosztani velünk, amely egy evangéliumi sorozat alkalmával történt, és amelyre 2015-ben került sor, Új-Kaledóniában.

Nagy csodák

Soha korábban nem volt ennyi keresztség. Hatvan személy adta át az életét az Úrnak. A három hetes evangéliumi előadássorozaton, a hívők minden reggel, összejöttek imaáhitatra. Kezdetben hatvanan, majd százan, végül már kétszázan voltak a reggeli tanulmányozáson. A gyülekezet még sohasem volt ennyire egy akaraton, teljesen istennek szentelték magukat, együtt böjtöltek és imádkoztak. Az emberek ne csak megkeresztelkedtek, hanem igazi ébredés történt közöttük. Ebben a sokaságban olyanok is voltak, akik, amint megtudták, hogy a szombat az Úr szent nyugalomnapja, azonnal készek voltak inkább otthagyni állásukat, mintsem hogy dolgozzanak szombaton.

Köztük volt Kelly, egy fiatalasszony, aki szintén eljárt az előadásokra. De még az evangéliumi sorozat előtt kaptam egy telefonhívást, amelyben értesítettek Kelly problematikus viselkedésével kapcsolatban. Azt mondták, hogy ördög van benne. És azt is, hogy valószínűleg mindenféle baj fog okozni az előadásokon.

Sötét felhő

Amikor Kelly megjelent az előadáson, szinte éreztük a gonosz angyalok jelenlétét. Az első sorba ült, pontosan középre, a szószékkel szembe. Az előadáson még 250 nem adventista ember volt jelen. A terem majdnem az utolsó helyig megtelt.

Amikor Kelly leült, így imádkoztam magamban: "Istenem, ne engedd meg, hogy randalírozzon. Az emberek minden részletre odafigyelnek, és látni akarják, hogy igazán a Te egyházad vagyunk."

Úgy éreztem egy sötét felhő lóg felettünk. Valahogy sikerült befejezmem az előadást, Kelly pedig nyugodt maradsz. Az előadás után néhány prédikátor jött Kellyhez, hogy elbeszélgessenek vele.

Az otthonában

Megtudtuk, hogy Kelly szeretett volna meggyógyulni, és hogy mindenfelé kereste a segítséget, de nem talált megértésre. Ezért járt most az előadásainkra. Aznap este néhány pásztor elment Kelly otthonába. Éjjel 2 óráig ott maradtak nála.

„Miközben beléptünk az otthonában érezhettük a démonok jelenlétét. Megtudtuk, hogy Kelly volt már a gyógyítónál, és hogy kapcsolatban állt a spiritiszta világgal. Amikor elkezdtünk érte imádkozni, a földön fetrengtet és tekergett, mint egy kígyó. Akkor még hangosabban és határozottabban imádkoztunk érte.”

Eredményes imaáhitatok

Másnap reggel elmentünk az imaházba, hogy imádkozzunk az emberekért, akik eljárnak az előadásokra és ezért a fiatalasszonyért, Kellyért. Ezek a reggeli imatalálkozók éppen a gyülekezeti tagok újraeledését és reformját szolgáló idő. A megújulás ideje és a lelki erő és tűz lángra lobbantásának az ideje. Az esti előadások, pedig jó alkalmat jelentettek arra, hogy a nem adventisták találkozzanak az Úrral, a szeretet és a hatalom forrásával! Bizonyos idő elteltével annyian jártak már az előadásokra, hogy az egész programot fel kellett vennünk és feltenni az Internetre, mert a terembe, ahol az előadásokat tartottuk, nem fértek már be mindazok, akik jelen akartak lenni.

Kelly, a mindennapos imák hatására elkezdett változni. Először is képes lett önállóan Jézus nevében imádkozni, aztán meg már a Bibliát is tudta egyedül olvasni. Ez a felszabadulás igazi folyamata volt. Életében először tudott önállóan választani és döntéseket hozni.

„Ez a te otthonod“

Ahogy egyre jobban megértette a bibliai igazságot, egyre kevésbé akart megválni a tanulmányozásoktól. Félt bemenni a saját, sötét szobájába. Aznap az összes lelkipásztor elment Kelly otthonába, hogy

imában arra kérje Istent, űzze el Kelly otthonából a démonokat. Ima közben Kelly bátorságot nyert, hogy bemenjen a hálósobájába, ahol azonnal minden sátáni dolgot leszedett a falról és a bútorokról.

A sorozat kezdetén Kelly nagyon kihívó öltözetben járt az előadásokra, a sorozat végén pedig szerény öltözetben és tiszta elmével hallgatta az isteni üzenetet. Amikor az életét Jézus kezébe tette, ez volt a legboldogabb nap az életében.

Ma már Kelly minden istentiszteleten jelen van. Szelíd és már semmi nincs bennem abból, ami elválasztotta őt Istentől. Szereti Jézust és az ő gyülekezetét. Ezt a nagy változást, amit Isten egy ilyen evangéliumi sorozaton létre tud hozni, szavakkal le sem lehet írni. Kelly a barátainak és a rokonainak is beszél a meggyőződéséről, mert életében személyesen megtapasztalta Isten szeretetét.

Adományaitok

A 13. szombati adományaink egy részéből „Bárányrejteket“ építünk, amelyre az itteni gyerekeknek nagy szükségük van. Ez egy olyan hely, ahol a gyermekek megtarthatják a szombatiskolát és más gyermektalálkozókat.

“Mi z adventista világegyházban egy kis Missziós vagyunk, de nagyon megtisztelve érezzük magunkat a világszerte élő testvéreink szeretete miatt, akik a 13. szombati adományaik által pénzeszközöket gyűjtenek számunkra az itt, Új-Kaledóniában jelentkező szükségleteink kielégítésére. Köszönjük imáitokat és pénzbeli támogatásaitokat.”

Missziós adatok

- Az Új-Kaledónia Missziót 1925-ben alapították
- Ez a Misszió az Új-Zélandi – Csendes-óceáni Unió részét képezi.
- Új-Kaledónia lakosságának a 60%-a római katolikusnak vallja magát.
- Új-Kaledónia hivatalos nyelve a francia, habár a falvakban más, melanéz-polinéz dialektusokkal is beszélnek. A turistaterületeken sokan angolul is beszélnek.

7. A RENDŐR ÁLMA

Új-Zéland

„Bűnözéssel Krisztushoz”

Amikor Norman Hurlov és a gyülekezete elkezdett azért imádkozni, hogy vezesse Isten a gyülekezetet úgy, hogy elérhessék a közösségükben élő embereket, nem is sejtették, hogy az imaválasz Istentől egy rendőrtiszt álmán keresztül fog megérkezni.

Az Auckland-i (Új-Zéland) Papatoetoe gyülekezet támogatja a hívőket a különféle gyülekezeti tevékenységeikben. Most azonban egész más valamivel találták szemben magukat.

Az álmom

A rendőrségen, a rendőrök a bűnmegelőzés és a bűnüldözés leghatékonyabb stratégiája után kutattak. Rengeteg embert letartóztattak és őrizetbe vettek. És akkor a rendőrség néhány hónappal később, ismét ott látta a börtönben, de most súlyosabb körülmények között voltak letartóztatva, és nagyobb bűncselekmények miatt vették őket őrizetbe. Ahogy a rendőrségen tudatára ébredtek a dolognak, elkezdtek gondolkodni azon, mit tehetnének, hogy megakadályozzák ezeket az embereket a bűnözéshez való visszatérésben?”

Ahogy gondolkodtak a dolgon, hogy mit is kellene tenni, egy tapasztalt rendőrtisztnek támadt egy ötlete; mi történne, ha tennének valamit a cellába, ami segítene azoknak, akik először kerülnek a börtönbe, valami olvasmányt, valamilyen érdekes szöveget, ami ihletné és befolyásolná őket, hogy megváltoztassák az életmódjukat, még mielőtt sokkal nagyobb bűncselekményért ismét elfognák és letartóztatnák őket.

Így született meg a „Bűnözéssel Krisztushoz” folyóirat ötlete. Az újság beszélt az ismert bűnözőkről és azok megváltozott életéről, miután megismerték Krisztust. Ez a tapasztalt tiszt tudta, hogy a rendőrség nem rendelkezik elegendő pénzzel sem emberi erővel e megkezdett tevékenység megvalósításához, így elment a helyi templomba, hogy segítséget kérjenek.

Adventista támogatás a projekt megvalósításához

Ez a rendőrtiszt egy éjszaka álmодott valamit. Álmában látott egy várandós nőt, aki folyóiratokat vitt a kezében, és a folyóiratokon azt írta: Keresztény Adventista Egyház. Felébredt, feljegyezte egy papírra, amit álmодott, majd lefeküdt és tovább aludt. Másnap a munkahelyén elmesélte a munkatársainak, hogy mit álmодott, és hogy az adventista egyház majd segíteni fog nekik a tervük megvalósításában. Erre az egyik munkatársa megjegyezte, hogy ő ismer néhány adventista hívőt, és hogy bizonyára segíteni fognak nekik, majd a rendőrtisztet a Papatoetoe adventista gyülekezethez irányította.

Így ismerkedett meg a rendőrtiszt Hurlov pásztorral. Beszélgetés közben a lelkész biztosította őt, hogy az egyház nagyon érdekelt abban, hogy partner legyen a rendőrséggel egy ilyen projektben. A lelképásztor még azt is mondta, hogy az egyház segíthet a magazinnak a megszerkesztésében és kiadásában, de nem rendelkezik elegendő forrással ahhoz, hogy egyedül finanszírozza a folyóiratot.

„Isten küldött ide”

Másnap jött egy nő és azt mondta, hogy a rendőrtiszttel akar beszélni. A rendőrtiszt elálmélkodott, amikor a nő megvallotta, hogy „Isten küldte őt ide”, és hogy tenni akar valamit a közössége érdekében.

A rendőr beszélt neki az álmáról és a folyóirat ötletéről, amelyre a nő azt felelte, hogy tud róla, mert Isten szólt neki, hogy jöjjön el a rendőrállomásra és beszéljen a rendőrtiszttel, mivel szeretné finanszírozni ezt a projektumot.

Időközben a tiszt jelentette Hurlov pásztornak, milyen beszélgetést folytatott az adományozó nővel. Néhány nappal később ez a nő ismét bejött a rendőrállomásra és elmondta, hogy 10. 000 új-zélandi dollárt kíván befektetni a projektbe. Az egész rendőrállomás és az adventista gyülekezet is nagyon örült a fejleményeknek és a tudatnak, hogy az egész projektet Isten irányítja. Ez a pénz elég volt ahhoz, hogy megjelentethessék a folyóirat első számát, amely olyan, volt bűnözők élettörténetével foglalkozik, akik átadták az életüket Jézusnak és változtattak korábbi életfelfogásukon. Köztük volt egy ma is ismert rögbi játékos, aki még az új-zélandi válogatottban is játszott; majd Amos, egy nagy bűnbanda alapítója, amely Fejvadászoknak nevezte magát, és annak a nőnek a tapasztalata, aki sok éves bántalmazás és nemi erőszak

miatt gyilkosságot követett el, de később átadta az életét Krisztusnak, és ez teljesen megváltoztatta világnézetét.

„Több, mint amennyire szükségünk van”

Amikor a folyóirat első száma 2015 májusában megjelent, az adományozó nő azt mondta, hogy még többet kész áldozni a folyóirat következő számának pénzelésébe. „Már kétség sem fért a dologhoz, hogy Isten vezeti ezt a munkát”, mondta Hurlov pásztor. „Mi nem is kértünk pénzt, hanem a pénz a megfelelő időben egyszerűen megérkezett, több is, mint amennyire szükségünk volt.”

Mindent Isten vezetett és irányított. Egész idő alatt érezhető volt Isten Szentlelkének a jelenléte, aki lépésenként vezet bennünket. Maga Isten kezdeményezte a dolgot, bennünket csak felhasznált a projekt elvégzéséhez. Ellenkezniünk kellett volna-e Isten akaratával?”, kérdezte Hurlov adventista lelkész. A Papatoetoe Aucklandi gyülekezet tervezője grafikailag megtervezte a folyóiratot. Hurlov pásztor volt a felelős a folyóirat elosztásáért a helyi adventista gyülekezet által.

A cél az, hogy a „Bűnözéssel Krisztushoz” című folyóiratot még nagyobb példányszámban kiadhassák, és hogy nemzeti márkanévvé váljon, amely alatt az adventista egyház ismertté válik. Már most, (2015 májusában) minden rendőrségi állomás, az egész Új-Zélandon, szeretné ezt a folyóiratot, mondja Hurlov lelkész.

„Egy személy meg is keresztelkedett a folyóirat olvasásának eredményeként. Ilyen elvilágiasodott társadalomban, amilyen a miénk, a kormány úgy döntött, hogy partnerséget vállal az adventista egyházzal a folyóirat kiadásában, amelyet majd minden börtöncellába betesznek, és amely majd talán változásokat fog előidézni az emberek életfelfogásában és életmódjában, Új-Zéland feyházaiban“, magyarázza Hurlov pásztor, hangsúlyozva, hogy mennyire fontosak a hívők imái.

Tények - röviden

- Új-Zéland egy szép ország, amely Ausztráliától keletre található. Két nagy és több kisebb szigetből áll.
- Új-Zélandnak mindössze 4.5 millió lakója van, s legtöbbször az északi szigeten él. A legnagyobb város Auckland, alig 1.4 millió lakóssal.

- Új-Zéland őslakóssága más dél – csendes-óceáni szigetekről érkezett ide. A mai nevükön úgy ismerjük őket, hogy maorik, és a lakosság 14.6 %-át teszik ki.

8. ELVESZETT ÉS MEGTALÁLT

Új-Zéland

Paul

A szerkesztő megjegyzése: Ez a történet a gyermekek szexuális zaklatásának kényes kérdését érinti. Azért tettük a Távoli hírekbe, hogy belássátok: Isten még a nehéz életkörülményeket is megváltoztathatja, reményt, gyógyulást, békét adhat.

Paul egy Szamoai családból való, de Új-Zélandon született és nőtt fel. A család hét gyermeke közül ő volt az első. Később megtudta, hogy a szülei Istennek szentelték, azzal a vággal, hogy igehirdető legyen belőle.

A szülei legjobb vágya ellenére Paul gyermekkorában tele volt traumákkal. Hat éves volt, amikor a nagybácsija szexuálisan zaklatta. S a benne felgyülemlett düh miatt az iskolában ő maga is különféleképpen zaklatta a gyereket. Otthoni élete rémálommá vált, mert megpróbált különböző helyeken elrejtőzni a nagybátyja zaklatásai elől. Senkinek sem panaszkodhatott, mert a családban ez tabutéma volt.

A faládjában

Nyolc évesen már az utcán élt. Kilenc évesen hetente 4 új-zélandi dollárt keresett a tej és az újság kihordásával. A nap folyamán iskolába járt, és ott volt neki egy étkezése, éjszaka viszont egy nagy faládjában aludt. Időközönként eljárt egy nyilvános fürdőbe, ahol 15 centért meg tudott fürdeni. Az utcán élve gyorsan megtanulta ellopni az élelmet, ruhát és más szükségleti cikkeket. Nem sokkal azután Paul belépett az alkohol és a drog világába. Tizenhárom évesen kidobták az iskolából.

Különféle munkákat végezve Paulnak sikerült valahogy túlélnie. Tizenhét éves korában megismerkedett Fionával, egy lánnyal a gyülekezetből. De a Paulban összegyűlt sok gyűlölet és elkeseredés miatt gyakran megverte a barátnőjét / feleségét. Az életének egy jó

részét a sport töltött be, és Paul sok időt töltött foci, ökölvívás vagy más harcművészet nézésével.

Életformáló meghívás

Ilyen körülmények között érkezett meg a fiatal párhoz az a meghívó, amely megváltoztatta az életüket. Fiona egyik barátnője meghívta őket egy közös, kiscsoportos tanulmányozásra. Bár többször is elutasították a meghívást, Fiona barátnője nem adta fel.

„Kitartóan hívogatót bennünket ezekre a tanulmányozásokra. Hogy lerázzuk őt, elhatároztuk, hogy elmegyünk egyszer, hogy eleget tegyünk neki. El is mentünk, és soha többé nem maradtunk el a tanulmányozásokról”, mondja Paul.

A kiscsoport a Rómabeliekhez írt levelet tanulmányozta. A hallottak mélyen megérintették e fiatal pár szívét. „Miután egy-egy tanulmányozás véget ért, mindig nagyon vártuk a másikat”, emlékszik vissza Paul. Kíváncsiak voltunk, hogy vajon Isten valóban megbocsát nekünk, valóban megszabadít, és az Isten valóban elküldte a Fiát, hogy meghaljon értünk? Az isteni kegyelem annyira nagy és mélységes, hogy alig lehet felfogni. Csak úgy nyeltük a bibliaszövegeket, felismerve, hogy Isten valóban meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk. Jézus tényleg megtette! Ez teljesen megtört minket.

Teljes odaszentelődés

Számos kiscsoportos tanulmányozás után, Paul és Fiona elment a közeli adventista táborba. A lelkész szívből mesélte a saját élettapasztalatát, majd meghívást intézett hozzájuk. „Két hétig próbáltam szembenézni a gondolatait, aztán rájöttem, hogy így nem folytathatom. Egy reggel felkeltem az ágyból, és visszatartva a könnyeimet, azt mondtam: „Istenem, tiéd vagyok!” Még soha nem éreztem magamat ennyire megtörve. Nem tudtam leállni a szívemben hordott bűneim és hibáim felsorolásában. És akkor azt mondtam az Úrnak: „Nem fogok felemelkedni a térdemről, amíg meg nem tudom, mit kívánsz tőlem. Aztán megkaptam a választ. Eszembe jutott, hogy anyám azt akarta, hogy prédikátor legyek!”

Különféle ajtók nyíltak meg előttük, Paul kérését elfogadták a Pápua Új-Guinea-i Pacific adventista egyetemen. Miután mind a középiskolát, mind a teológiai egyetemet elvégezte, Paul és Fiona

visszatértek Új-Zélandra, ahol Paul 13 évig lelkipásztorként dolgozott az északi szigeten.

Gyülekezetalapító tehetség

Ezt követően, Fiona, Paul és a gyermekek elköltöztek az Egyesült Államokba, ahol Paul posztgraduális képzésben vett részt a Pasadena (Kalifornia) Adventista Teológián. Amellett, hogy a tanult, Paul és Fiona a gyülekezetben is szolgált, méghozzá az USA-ban élő új-zélandiak a második és harmadik generációja számára. Kaliforniát járva, magukkal vitték a Szentlélek erejét, amellyel új gyülekezeteket létesítettek.

2010-ben visszatértek Új-Zélandra, ahol Paul ma az Új-Zélandi Unió Gyülekezetalapító szolgálatát vezeti. Habár az élete most egészen más, mint amilyen fiatalkorában volt, Paul sohasem felejtette el, és különös gonddal igyekszik elérni azokat, akiknek hozzá hasonló gyermekkoruk volt.

9. HOZZÁM HASONLÓ BŰNÖZŐ

Pápua Új-Guinea

Filip és Maureen

Filip Vakisnak sok bűne volt, amikor börtönbe került, és 30 évre elítélték. Fegyveres rablás, szándékos és előre megfontolt gyilkosság miatt ítélték el. Később, önmagáról írva, azt mondta, hogy „tudatlan, lázadó, érzéketlen és öntelt“ alak.

Ezen kívül még sértődékeny is volt, gyorsan reagált, hűtlenkedett és alkoholista lett. Amikor letartóztatták, és rács mögé került, a felesége, Maureen szülei azt mondták a lányuknak, hogy elhagyja őt el, mert ez az alak nem érdemli őt meg. Azonban Maureen nem akarta csak úgy feladni. Egy kereskedelmi vállalatnál dolgozva, a fővárosban, Port Moresbyben, Maureen találkozott olyan külföldi értékesítővel, akik Pápua Új-Guineában folytatatták tevékenységüket. Így találkozott Denis Perryvel, aki egy ausztráliai élelmiszer-ipari vállalat adventista egészségügyi központjában dolgozott. Denis részt vett a „Food for Life“ humanitárius szervezet munkájában, amely az embereknek egy

veszélyeztetett csoportját támogatta Port Moresbyben, gondoskodva azok testi és lelki szükségleteiről.

“Láttam, hogy még van remény”

Amikor Denis megtudta, hogy Maureen férje börtönben van, elkezdett vele imádkozni érte és adott neki egy könyvet, hogy vigye el Filipnek. Ez a könyv „A nagy küzdelem” volt, Ellen Whitetől. Maureen a könyvet átadta Filipnek, aki gyorsan elolvasott belőle három oldal, majd betette azt a börtönszoba sarkába.

Mivel Maurent keresztényi lelkületben nevelték, ezért minden este eljárt imádkozni, hangosan imádkozva a férjéért. „Bármilyen volt is Filip, úgy éreztem, hogy van még egy reménység az életében, és hogy megváltozhat. Mindig is tudtam, hogy Isten majd egy nap elindítja nála ezt a változást; nagyon bíztam Istenben.”

A börtönben Isten munkálkodott is Filip szívében. Filip egyszer úgy döntött, hogy mégis elolvassa a könyvet, amelyet Maureentől kapott. Ez alkalommal szinte nem tudta letenni a kezéből, amíg végig nem olvasta. Utána kért egy másik könyvet Maureentől.

Denis Peri boldogan hallgatta Maureen jelentését, és azonnal odaadta neki a „Korszakok vágya” és a „Pátriárkák és próféták” című könyvet. A könyvek olvasása által Filip élete lassan változni kezdett.

A közeli Pacific Adventista Egyetemről a hallgatók minden héten eljártak a börtönbe, és megszervezték az istentiszteletet meg a bibliatanulmányozást. Filip is elkezdett járni ezekre a tanulmányozásokra, majd az életében is elkezdte alkalmazni az elsajátított keresztény elveket. Filip nemsokára megkeresztelkedett a börtönben.

Elmondani, amit megtanulsz

Amikor keresztiség által adventista hívő lett, Filip – az életében beállt változásokról – a feleségének, Maureenak is bizonyosságot akart tenni, ezért a könyveket, amelyeket elolvasott, amikor a felesége meglátogatta, odaadta neki, kérve, hogy ő is olvassa el őket. Maureen persze észrevette, hogy a férje megváltozott, sőt, még külsőre is más volt. Remélve, hogy többet megtud erről a változásról, Maureen egyenként elolvasta az össze könyvet.

Nemsokára ő is elfogadta az adventi igazságot és megkeresztelkedett az adventista gyülekezetben.

A börtönőrök és más foglyok észrevették Filip életében beállt, nagy változásokat. Többé nem volt arrogáns, lázadó, kötekedő. Ehelyett elkezdett másokról gondoskodni. Nemsokára a börtöngyülekezet vénje lett, és gyakran bizonyosságot tett a többi fogolytársának.

Emellett, Filip lett a börtönben a „Food for Life” szervezetnek a koordinátora. Ily módon, Denis Perry és más önkéntesek élelmiszert, ruhát és más humanitárius ellátást tudtak hozni a foglyoknak. Az ő jó magatartása és viselkedése, valamint az életében beállt nyilvánvaló változások miatt, amelyek példaként szolgáltak a többi fogoly számára, Filipet úgy tizenvalahány év múlva kiengedték a börtönből.

„Kegyelemre van szükségünk”

Filip most a Pápua Új-Guineai „Food for Life” szervezet koordinátoraként szolgál. Maureen felmondott az előző munkahelyén azzal a céllal, hogy Filip mellett dolgozhasson ebben a különös szolgálatban. „Arra van szükség, hogy támogassuk az embereket és bizonyosságot tegyünk nekik életünkkel és tetteinkkel”, állítja ez a házaspár.

A Vakis család megnyitotta az otthonát azon fiatalok számára, akik nehéz életkörülményekkel küzdenek. A négy gyermekük mellett rendszeresen egybegyűjtenek 20-25 gyermeket és fiatalot. A hétvégén, ez a szám felmegy 40-re. „Mindezeket gyermek szétesett családból származik, és gyakran maga is az erőszak áldozata”, mondja Filip.

„Ezeket a gyerekeket szeretnek nálunk”, fűzi hozzá Maureen. „Elbeszélgetünk velünk, Együtt sírunk és nevetünk, egyszerűen időt szakítunk rájuk. Ezek a gyerekek tele vannak érzelmekkel, csak le kell ülni melléjük és meghallgatni őket. Ők minket anyának és apának hívnak.”

A Vakis család arra szeretné megtanítani a gyermekeket, hogy teljes szívvel szeressék az Urat. Megtanítják még őket a Szentírásban található alapelvekre, bátorítva őket, hogy mindig Jézust tegyék az első helyre, és kerüljék az alkoholt meg a kábítószerrel.

„Nem akarjuk, hogy ezeket a fiatalokat az utca nevelje”, mondja Filip. „Mert mindig jobb megelőzni valamit, mint gyógyítani. Akkor már inkább mi neveljük őket, és ne csak ifjúkorukra szóljon ez a nevelés, hanem örökre.”

Méltóság és reménység

Filip és Maureen arra bátorítják a fiatalokat, hogy gondoljanak mások szükségleteire, hogy önkéntesekként vegyenek részt a „Food for life“ szervezet tevékenységeiben, ennivalót és ruhát osztva azoknak, akiknek szükségük van rá Port Moresbyben. „Arra tanítjuk őket, hogy adják vissza az embereknek a méltóságot és a reménységet, amelyet csak Krisztusban találnak meg”, mondja Filip.

„A múlt szombat különös volt a számomra. Ahogy hallgattam őket, miközben Jézusról énekeltek, eszembe jutott milyen voltam valaha, s most Isten az Ő kegyelméből felhasznál engemet arra, hogy segítek ilyen gyermekeken. Ez valóban Isten nagy kegyelmének köszönhető! Ha meg tudott változtatni egy bűnözőt, amilyen én voltam, akkor bárkit meg tud változtatni.”

10. „A GYÜLEKEZET A CSALÁDOM”

Pápua Új-Guinea

Stanley

Habár még csak 15 éves, Stanley már tudja mi az erőszak és a szomorúság. Az izákos apja gyakran nem gondoskodott a családról. Ami különösen megmaradt Stanley emlékezetében, az az eset volt, amikor az apja és a nagybácsija összeverekedtek, és a nagybácsi késsel beleszúr az apja hátába. Az apja csoda módra túlélte a támadást, de miután kijött a kórházból, ott hagyta a feleségét és a gyerekeket és elment Port Moresbybe, ahol egy másik nőt vett feleségül. A család csak évek múltán tudta meg, hogy mit tett Stanley apja.

Stanley édesanyja sokat szenvedett, hogy etetni tudja a családot, s egy idő után ő is férjhez ment. Sajnos a mostohaapa még kegyetlenebb volt a gyermekekkel szemben, s gyakran kizavarta Stanleyt és a nővérét az utcára, sőt egyszer egy hegyoldalon megpróbálta őket a szakadékba taszítani.

A nagynéni menedéket nyújt

Akkoriban történt, hogy Stanley nagyapja elhunyt. Amikor az egész család egybegyűlt, és Stanley nagynénije meghallotta, milyen

körülmények között él Stanley és a nővére, elhatározta, hogy kifizeti nekik a bentlakásos iskolát, csakhogy elválassza a gyerekeket az erőszakos mostohaapától.

Egy idő elteltével a nagynéni magához vette a gyerekeket, a Port Moresbyben levő otthonába. Az otthona azonban szűknek bizonyult e kibővített család számára. Mivel azonban nem akarta visszaküldeni őket oda, ahol bántalmazva voltak, elküldte hát őket Pápua Új-Guinea másik végébe, hogy ott, az ő hajdani dadájuknál lakjanak, akit Lornának hívtak, és aki segített neki a gyermekőrzésben.

A kis misszionárius

Lornának és a férjének volt egy lánya, Grace (e. Grejsz), aki már három évesen egy igazi kis misszionárius volt. Lorna édesapja adventista volt, aki nem járt a gyülekezetbe; az édesanyja lutheránus volt, aki viszont vasárnaponként eljárt a templomba. Lorna és a férje azonban megengedték Gracének, hogy más gyerekekkel együtt eljárjon a tőlük nem messzire levő adventista gyülekezetbe.

Grace szeretett a szombatiskolában és az imaházban, és arra vágyott, hogy a szülei is ott legyenek. „A gyerekeknek a szüleikkel együtt kell menniük az imaházba, s én vagyok az egyetlen gyerek, akinek nincsenek jelen a szülei”, mondta Grace.

Amikor látja a szüleit dohányozni, alkoholt fogyasztani és bétel diót rágni, a fejében mindig megszólal egy kis hang, amely emlékezteti őt arra, amit a szombatiskolai tanítója mondott, hogy ez ártalmas a testünk számára. Igen, a dohány, az alkohol és a bétel dió nem egészséges, sőt ártalmas.

Az igazság felfedezése

Amikor Grace meghallotta, hogy evangéliumi előadások lesznek, hazasiertett, hogy értesítse a szüleit. „Anyá, apa, hallottam, hogy evangéliumi előadások lesznek a gyülekezetben, ugye ti is eljöttök”, kérdezte Grace a szüleit.

A legnagyobb meglegedésére a szülei úgy döntöttek, hogy minden este ott lesznek. „Ezeken a tanulmányozásokon fedeztem fel az igazságot”, meséli Lorna, majd nemsokára meg is keresztelkedtem az adventista egyházban. Többé nem dohányzott, nem ivott szeszesitalt és nem

rágott bételdiót. „Életem sokkal szebb és teljesebb lett”, vallotta Lorna. „Szabadnak érzem magamat.”

Grace édesapja azonban még nem volt hajlandó visszatérni az adventista egyházba. „Jól van, csak menj az anyukáddal. Majd én is megyek, amikor úgy érzem, hogy felkészültem.”

Grace azonban nem adja fel ilyen könnyen. „Gyakran imádkozom édesapámért, és továbbra is emlékeztetni fogom őt arra, hogy hagyja el a régi, rossz szokásait.”

„Egy gyermek sem fog otthon maradni”

Amikor Stanley és a nővére megérkeztek Grace otthonába, a lány kijelentette, hogy szombaton bizony egy gyermek sem fog otthon maradni, hanem mindnyájan elmennek a szombatiskolába.

Nem sok idő elteltével Stanley nagyon kellemesen érezte magát az imaházban. „Ahogy elkezdtem járni az imaházba, észrevettem, hogy csupa jó dolgok történnek az életemben. Nem tudtam nem észrevenni a nagy különbséget”, mondta Stanley.

Stanley hamarosan csatlakozott a cserkészekhez, és élvezte a sokféle tevékenységet. Az egyik diakónus meglátta Stanley odaadását, és szerénységét ezért megkérte, hogy segítsen neki egy szombatiskolai ágazat létrehozásában. Ez a diakónus lett Stanley lelki támasza, aki nemrég elhatározta, hogy teljesen Jézusra bízza az életét. „Ígéretet tettem Istennek, és ezt életem végéig megtartom”, mondja Stanley.

Habár Stanleyt az apja és az anyja elfelejtették, a gyülekezetben megismerkedett lelki családjával, aki mindenben támogatja őt.

E negyedévi, tizenharmadik szombati adományaitok hatalmas különbséget fog előidézni a Pápua Új-Guineában és más Dél – Csendes-óceáni szigeteken élő gyermekek életében. Mivel az ottani gyerekeknek nincs szombatiskolai osztályuk, ahol összejöhetnének, ezt csupán a fák árnyékában tehetik meg. A tizenharmadik szombati adományaitok támogatásával, különböző imaházakban, „Bárányrejteket” épül, ahol majd a gyerekek az időjárástól függetlenül megtarthatják a szombatiskolát. Köszönjük, hogy bőségesen adakoztok.

Tények - röviden

- Pápua Új-Guinea hegyvidéki szigetország. A legfőbb szigete Ausztráliától északra fekszik. Pápua Új-Guinea és Indonézia osztoznak Új-Guinea területén.
- Pápua Új-Guineának 7,3 millió lakója van. Bár a városok modernek, sokan még mindig a kis, megközelíthetetlen vidéki környezetben élnek, hegyvidéki területeken.
- Pápua Új-Guineában több mint 700 különböző nyelv és nyelvjárás hallható.

11. KELLŐ ÉRDEKLŐDÉS

Pápua Új-Guinea

Ben

A szerkesztő megjegyzése: Ez a történet először a fiatalok missziós folyóiratában jelent meg, 2006. harmadik negyedében. A Pápua Új-Guinea-i látogatásunk alkalmával ismerkedtem meg Bennel. Ben történetének folytatását a következő szombaton közöljük. Itt az eredeti történetet olvashatjátok, 2006-ból (kicsit lerövidítve, hogy ne legyen nagyon hosszú).

Keresztény otthonban nőttem fel, ám nem sokat tudtam Istenről. Tizenkét éves koromban elkezdtem olvasni a Bibliát. Amikor Mózes 3. könyvének 11. fejezetéhez értem, a tiszta és tisztátalan állatokról olvastam, és igazán meglepett, hogy a sertés tisztátalan. Pápua Új-Guineában ugyanis a sertéshús az egyik legfőbb táplálék. Elhatároztam, hogy beszéljek a lelkészemmel.

„Azt olvastam a Bibliában, hogy ne fogyasszunk sertéshúst, mi viszont fogyasztjuk. Miért?“, kérdeztem.

„Amit Isten megteremtett, az minden jó, a sertéshúst is nyugodtam fogyaszthatjuk, éppen úgy, mint bármely más állat húsát“, válaszolta a lelképásztor.

De én nem voltam megelégedve a válaszával. Tudtam, hogy van valami, amit nem mondott el nekem. Otthon megmondtam, hogy nem akarok disznóhúst fogyasztani. Nem értették meg, hogy miért fontos

nekem ez, de aztán már nem erőltették, hogy megegyem a tisztátalan állatok húsát.

Megtudtam, hogy az adventista hívők se fogyasztják a disznóhúst, s azon töprengtem, hogy talán az az igazi egyház. Kérdezgettem őket minden féléről, hogy minél többet megtudjak.

Az egyetlen személy, akiről tudtam, hogy adventista, egy fiatalember volt, nálam néhány évvel idősebb. Mondtam, hogy szeretnék többet megtudni az egyházáról. Meghívott a gyülekezetébe, amely azonban 5 km-re volt tőlünk.

Egy halom kísértés

Amikor befejeztem az iskolát, a bátyáim sütöttek egy malacot a tiszteletemre. Csúfoltak engem, mondván, hogy a hús ízletes, és én engedve a kísértésnek ettem egy kicsit belőle. Ezt követően rémesen éreztem magamat.

Az iskolában meg más kísértéseim voltak – cigaretta, szeszecskék, drog. Tudtam, hogy ezek rossz dolgok, de a társaság megkísértett, s én nem tudtam ellenállni. Nemsokára napi egy doboz cigarettát elszívtam.

Az iskolám a 9. osztályig tartott, ezért gyakran beszélgettünk arról, hogy ki milyen középiskolát választ. Én a Kabiuf adventista középiskolába akartam járni. A társaságom kinevetett az ötlet miatt, ezért másik középiskolát választottam. Mivel a korlátozott szám miatt nem vettek fel, egy egész év kiesésem volt.

A következő iskolaév kezdete előtt édesapám meglepett, mert azt mondta, hogy a Kabiufba kell járnom. Azt kívánta, hogy leszokjak a dohányzásról, mert Kabiufban tilos volt a dohányzás. Azzal a vággal jöttem az iskolába, hogy leszokok a dohányzásról, de elhagyni a dohányt, sokkal nehezebb volt, mint ahogyan elképzeltem.

A bártok, akikkel megismerkedtem, nem igazán voltak rám jó hatással. Gyakran meglógtunk az órákról és elbújtunk valahova dohányozni. A tanárok azt mondják, hogy ha van valamilyen problémánk, megkérdezhetjük őket és kérhetünk segítséget, de én tagadtam, hogy volnának problémáim, és nem voltam hajlandó segítséget kérni.

Igazi próba

A jegyeim olyanok voltak, mint a viselkedésem. Tudtam, hogy az édesapám csalódott lesz, amennyiben megbukok, ezért elhatároztam,

hogy szorgalmasabban fogok tanulni. Azt is tudtam, hogy abba kell hagynom a dohányzást, de ez már nehezebb volt. Rájöttem, hogy önmagamtól nem tudok lemondani róla, ezért Istenhez fordultam segítségért. Eldöntöttem, hogy minden reggel megkérem Őt, vegye el tőlem a dohányzás iránti vágyat.

Félévkor rettegve vártuk a bizonyítványt, amelyből majd meglátszik, hogy folytathatjuk-e a tanulást ebben az iskolában, vagy más iskola után kell néznünk. Imádkoztam, hogy a jegyeim elfogadhatóak legyenek, hogy folytathassam az iskolát. Amikor az igazgatóhelyettes felolvasta a nevemet és elvettem tőle a bizonyítványt, infarktus kerülgetett. Azt írta benne, hogy feltételesen tovább folytathatom a tanulást. Az igazgatóhelyettes hozzászólta: „Amennyiben itt akarsz maradni, változtatnod kell a viselkedéseden”. Megígértem, hogy megjavulok, amikor megtudtam, hogy az összes haveromat kiutasították az iskolából.

Hazautaztam azzal az elhatározással, hogy minél távolabb tartom magamat a dohányzástól. Elmondtam édesanyámnak, hogy járni fogok a közeli adventista imaházba. Örült az elhatározásomnak. Elárulta, hogy fiatalkorában ő maga is járt az adventista imaházba. Bátorított, hogy csak járjak, és azt mondta, hogy néha majd ő is el fog menni velem.

Visszatérve az iskolába, szóltam az iskola lelkipásztornak, hogy szeretném átadni magamat Jézusnak, és csatlakozni a keresztelendők osztályához. Valóban örültem Isten jobb megismerésének. Éreztem, hogy vége jobban megérthetem, kicsoda az Isten, valójában.

Új fejezet

Isten segítségével leszoktam a dohányzásról. Tudom, hogy az életemben lesznek még más kísértések is, de már tudtam, hogy nem vagyok egyedül, hogy van egy drága Barátom. A barátaimnak is szóltam az elhatározásomról és az Istennek adott ígéretemről.

Nemsokára megkeresztelkedek. Édesanyám megtartotta az ígéretét, és eljár velem az imaházba. Imádkozunk együtt azért, hogy egy napon majd az egész családom egyesüljön Isten dicsőítésében.

Ben Pilsli most fejezi a középiskolát. Reméli, hogy miután végez itt, a Kabiuf adventista iskolában, a közgazdasági egyetemen könyvelőnek tanulhat. Imádkozunk, hogy Ben továbbra is Isten útján járjon, és hogy fényes világhíresség lehessen a családja számára.

Missziós adatok

- A Keresztény Adventista Egyház Pápua Új-Guineai Unióját 1949-ben hozták létre.
- 240.205 hívővel a Pápua Új-Guineai Unióban több hívő van, mint bármely más uniónak a Dél – Csendes-óceáni Divízióban.
- A Pápua Új-Guineai Unióban 962 gyülekezet és a hívők 2.852 csoportja gyűl össze Isten Igéjének tanulmányozására.

12. BEN TÖRTÉNETÉNEK FOLYTATÁSA

Pápua Új-Guinea

Ben

A szerkesztő megjegyzése: 2006-ban jelent meg Ben Pilisi története az ifjúsági missziós folyóiratban (lásd a múlt heti történetet). Tíz évnek utána összetalálkoztam Bennel, s akkor elmesélte nekem életének további eseményeit.

Ben falujának neve Bush-Bata, amely Pápua Új-Guinea keleti, hegyvidéki tartományában található. Ben édesapja, pozitív változások reményében Bent a Kabiuf adventista középiskolába küldte. Ott tartózkodása idején Ben átadta szívét Jézusnak és megkeresztelkedett.

És most hallgassuk meg életének további eseményeit:

„Miután elvégeztem a középiskolát, felvételt nyertem a Sonoma Hetednapi Adventista főiskolára, ahol könyvelőnek tanultam.

Érettségi után, 2008-ban meghívtak, hogy szolgáljak a Nyugat-hegyvidéki Missziónál, mint könyvelő, a számviteli osztályon. A Misszióban szolgálva, nem feledkeztem meg a szülőfalumról, amely csak 45 perces autózásra volt tőlem. Szerettem volna a faluban bemutatni Krisztust.

Úgy véltem, hogy ha segíték az embereknek a fizikai szükségleteiknél, akkor nyitottabbak lesznek a lelki szükségleteiknek a betöltése tekintetében. Tudtam, hogy az egyik legnagyobb szükségletük a víz, amelyer naponta le kellett gyalogolniuk a kúthoz és felhordani a faluba.

A vízvezeték ötlete 2011-ben támadt bennem.

Összegyűjtve a falu fiataljait elmondtam nekik, hogy szervezeten kell fellépnünk, hogy megkaphassuk a civilszervezet segítségét. S akkor elmentem a Pápua Új-Guinea-i ADRA-hoz.

Eljöttek a falumba, elvégezték a megvalósíthatósági tanulmányt és megállapította, hogy a projekt megvalósítható.

Ez lesz a legnagyobb vízellátó rendszer az országban. Az ADRA elvégzi a projektet, amelyet a kormány pénzel; ötven százalékban a kormányzónő finanszírozza, a másik felét meg a parlamentünk egyik tagja. A NZ ADRA igazgatója, Victoria Fray jön felügyelni a projektet. Ez a mi álmunk 2014-ben valósult meg, de még mielőtt hozzáfogunk volt a megvalósításához, arról kezdtek pletykálgodni a közösségben, hogy a helyi domborzati viszonyok miatt minden össze fog omlani.

A tanult emberek azt mondták nekem: „Tartanod kell egy nagygyűlést”. Egybegyűltünk tehát a falu vezetői előtt.

Kérdezgettek arról, hogy hogyan fogják végrehajtani a projektet, és ha a vizet sikeresen bevezetik, remélhetik-e a folyamatos ellátást?

A vízforrás úgy 12,5 km-re volt a falutól, a víznek pedig hepehupás tájon át kell majd folynia. „Nem, ez nem fog működni”, mondogatták.

Válaszoltam a kérdéseikre, majd így szóltam hozzájuk: „Figyeljete ide. Ti azt hiszitek, hogy ezt nem lehet megvalósítani. Azt gondoljátok, hogy a víz nem juthat el hozzánk. De ne engedjétek meg, hogy elmondjam nektek: Mivel Isten kegyelmes, igenis is lesz vizetek. Mi emberek hajlamosak vagyunk valamiről azt gondolni, hogy lehetetlen. Ám Istennél minden lehetséges.”

S akkor elkezdődtek a nehéz munkák. Nyolc és fél hónap kemény munka után a Pápua Új-Guinea ADRA csapata, melyet Sinedou Luguna vezetett, 2014. december 16-án kinyitotta a csapat.

Most az emberek, négy nagyközségből és hat kisebb településről, ihattak friss, tiszta vizet. Ahogyan faluról falura megnyitották a csapokat, az emberek sírtak, és azt mondták, „Köszönjük! Már annyira vártunk!” Végül eljutottunk az én falumig, amely sorban az utolsó volt.

Öt-tíz ház jut egy csapra, néha két vagy három ház, attól függően, hogy hol helyezkednek el. A falumban van 115 csap, valamint további 10, amelyet a polgárok vezettek be az otthonaikba.

Miközben a csapok lassan mindenütt kinyíltak, és a víz megindult, mindnyájan sírtak. Az idősebb nők hagyományos énekeket énekeltek és így kiáltottak: „Vigyázzatok e kincsre, és hagyjátok, hogy ez a víz megmaradjon hosszú nemzedékeken át! Tiszta víz hatással volt az egész közösségre, és alkalmat adott a bizonyoságtévére.

Most azon gondolkodunk, hogy gyülekezeteket alapítunk. Amikor az időm megengedi és otthon vagyok, mindig megszervezem nálam az istentiszteleteket, de amikor éppen a Misszióban dolgozok, Joe tart tanulmányozásokat e kicsi, de növekvő csoporttal.

Kisgyermek jönnék a szombatiskolába és ott maradnak az egész istentiszteleten. S habár a szülek a pünkösdi gyülekezetbe járnak, mégis megengedik a gyermekeknek, hogy eljárjanak az adventista istentiszteletekre, a közösségben tapasztalt pozitív változások miatt.

Néhány idős ember eljárt az Adventista missziós sorozatra, amelyet a szomszéd faluban tartott az ottani helyi gyülekezet vénje.

A mi nyelvjárásunkon beszélt, és az üzenet biztonságos helyet talált a hallgatók szívében. Megkérdezték: „Miért nem hallottuk korábban ezt az üzenetet? Fiatalkorunk óta adventista keresztényeknek kellett volna lennünk!”

Az apám, a nagynénik, a nagybácsik és az unokatestvérek is a pünkösdi gyülekezetbe járnak. Imádkozom azért, hogy megismerjék és megértsék a bibliai igazságot, és felismerjék, hogy az adventista egyház az utolsó idők egyháza. Édesanyám valaha adventista volt, de amikor férjhez ment az édesapámhoz, akkor ő is a pünkösdi gyülekezet tagja lett.

Amikor adventista lettem, hamarosan csatlakozott hozzám. Büszke volt rám, és dicsérte Istent a faluban tapasztalt pozitív változások miatt. Azt mondja: „Isten meghallgatta a könyörgéseinket. Egyházi hivatalnok lettél és Isten felhasznált téged arra, hogy sok áldást hozzál az emberekre”.

Ha nem lett volna Isten, ma én sem lennék itt. De Istennek terve volt velem, megváltoztatott, hogy mások áldására élhessek.

Missziós adatok

- A Dél – Csendes-óceáni Divízióban ma 425.000 adventista hívő él, főleg Pápua Új-Guineában, ahol 31 személyre jut 1 adventista hívő.
- Nézzétek meg az ingyenes missziós DVD-t, amelyen még sok más érdekes történetet is meghallgathattok Pápua Új-Guineából. Érdekes missziós történeteket az Internetről is letölthettek a következő oldalon: www.adventistmission.org/dvd

A 13. SZOMBATI ISTENTISZTELET PROGRAMJA

Kezdő ének	Egy alkalmi missziós ének
Köszöntő szavak	a szombatiskola vezetőjétől
Ima	
A program	„Szerte, a Dél – Csendes-óceáni Divízióban“
Adakozás	
Záróének	Egy alkalmi missziós ének
Záró ima	

„Szerte, a Dél – Csendes-óceáni Divízióban“

Üzenet a szombatiskola vezetőjéhez: Megkérünk benneteket, hogy válasszatok ki egy közkedvelt éneket, intézzetek imát Istenhez, üdvözöljétek az egybegyülteket, adjátok elő az alábbi programot. Gyűjtsétek be a misszió adományokat és kérjétek rá Isten áldását. Emlékeztessétek a résztvevőket, hogy ha nem tudták elkészíteni és átadni ma az adományaikat, akkor ezt megtehetik bármikor az interneten keresztül, a biztonságos, megbízható weboldalunkon: www.adventistmission.org/give

Köszönjük!

* * *

Részvevők: 1 elbeszélő és 2 szereplő (fiatal lányok). [Megjegyzés: a szereplőknek nem kell betéve tudniuk a szöveget, de elég jól kell ismerniük ahhoz, hogy fennakadás nélkül előadhassák.]

Kellékek: Vanuatu, a Fidzsi-szigetek, Új-Kaledónia, Új-Zéland és Pápua Új-Guinea zászlói vagy a zászlók képei.

* * *

Elbeszélő: Ebben a negyedévben a hangsúly a Dél – Csendes-óceáni Divízióhoz tartozó országokon volt (Vanuatu, Fidzsi-szigetek, Új-Kaledónia, Új-Zéland és Pápua Új-Guinea).

Első szereplő: A Fidzsi-szigetek hatósága tudja, hogy az ottani lakosság súlyos egészségügyi válságban van. 5 lakósból négy nem fertőző betegségek következtében hal meg, s a számuk egyre növekszik.

Második szereplő: A nem fertőző betegségeknek 4 típusa kifejezett: a szív- és érrendszeri betegségek, a rákbetegség, a légzőszervi megbetegedések és a cukorbetegség.

Első szereplő: Sok tényező befolyásolja azt, hogy bizonyos egyének fogékonyra válnak-e a betegségekre: a dohányzás, a mozgásszegény életmód, az egészségtelen táplálkozás és a nagy mennyiségű só, cukor, zsír, feldolgozott élelmiszerek meg a szeszesital fogyasztása.

Második szereplő: A nem fertőző betegségek 95%-ban az életmódtól függnak. A mindennapi választásaink (amit csinálunk, amit eszünk), nagy hatással vannak az egészségünkre.

Első szereplő: Természetesen a Keresztény Adventista Egyház ismeri az összes problémát, és már több mint egy évszázada az egészségügyi elveket is, Ellen White ihletett írásainak köszönhetően. Nem elég azonban ismerni az egészségügyi alapelveket, hanem az is fontos, hogy azok szerint éljünk.

Második szereplő: Luka Narabe, a Keresztény Adventista Egyház missziójának a vezetője a Fidzsi-szigeteken, kijelentette, hogy azt mondja, hogy az egészséges életmód elfogadása és alkalmazása nagyon fontos a számára, mint Isten népe vezetője számára, mert példaként szeretne állni az emberek előtt. „Mi az embereknek az egészség oldalról való megközelítését hangsúlyozzuk, és arra bátorítjuk a híveinket, hogy jó példával szolgáljanak a helyes megítélés és viselkedés terén, mert Isten ránk, mint egyházára, különös – testet, lelket és elmét felölelő – egészségügyi üzenetet bízott.”

Első szereplő: Dél – Csendes-óceáni Divízió Egészségügyi osztályával karöltve, a Fidzsi-szigetek egészségügyi missziója támogatja azt a kezdeményezést, amelyben a Misszió összes tisztségviselői és gyülekezeti vezetői, egészségügyi szemináriumok és műhelyek segítségével, kiképzést nyertek.

Második szereplő: Kiképzéseket, műhelyeket, egészségügyi főzőtanfolyamokat is szerveztünk, hogy aztán a tanfolyam résztvevői tovább oktathassák és terjeszthessék az egészséges életmódot.

Első szereplő: „A kormány képviselőit is meghívtuk”, mondja Narabe. Így harcolunk mi a nem fertőző megbetegedések ellen. A szeminárium minden résztvevője számára előkészítettük az anyagot, amelyet majd fel tud használni a gyülekezetében és a közösségben, ahol él.

Második szereplő: A hatóságok azt jelentették a Fidzsi egyházmisszió elnökének, hogy ebben az országban nincs más csoport vagy szervezet, amely megoldást kínálna az egészségügyi válságra. Tudjuk, hogy a Keresztény Adventista Egyháznak az embereknek szánt, különös isteni üzenetet hirdet.

Első szereplő: A nagy vallási kongresszuson, amelyet Suvában, a fővárosban tartottak, hangsúlyozták, hogy nincs más egyházi szervezet, amely olyan egészségügyi üzenetet hirdetne, mint az adventisták.

Második szereplő: Az egészségügyi üzenet fényében, a Keresztény Adventista Egyház a Fidzsi-szigeteken sok eredményes egészségügyi vásárt szervezett, reklámozva az egészséges főzést, a vegetáriánus táplálkozásmódot, és az embereknek a Krisztus szeretetébe burkolt egészségs megközelítést, testi, lelki és szellemi értelemben.

Második szereplő: „Szeretnénk minél többet tenni a Fidzsi-szigeteken élő emberek támogatásáért, mert tudjuk, hogy nagyon kevés idő maradt hátra. Azt szeretnénk, ha eljönnének, és megismernék Jézust“, mondja Narabi lelkész.

Elbeszélő: A mai, 13. szombati adományainkkal tehát támogatni tudjuk a Fidzsi-szigeteken élő testvéreinket. Adományaink egy részével a Suva-i wellness-központ létrehozását támogatjuk. Ebben a hatásközpontban lesz egy külön konyha, ahol majd megszervezik az egészségmegőrző főzőtanfolyamokat. Lesz egy külön helyiség, tornaterem, a testmozgáshoz. Ezen kívül lesz egy külön helyiség, ahol az emberek a Bibliával és az egészséges életmóddal kapcsolatos szemináriumokon vehetnek részt. „Hisszük, hogy a wellness-központ olyan hely lesz, amelynek a segítségével az egyház, Isten kegyelméből, elérheti az embereket, akiket valamilyen más szokásos módon nehéz lenne elérni. Köszönjük, hogy világszerte támogattok bennünket“, mondja Narabi lelkész.

Első szereplő: Új-Zélandot a világ egyik legszebb országának tartják. Még „Isten földjének“ is nevezték, ám időközben elvilágiasodott, mivel a lakosság 40%-a nem tartja mátt vallásosnak.

Második szereplő: Ugyanakkor egy olyan országban, ahol az emberek nem szeretik az idegeneket az ajtóban, Isten „ablakot“ nyitott a Keresztény Adventista Egyház üzenete számára, amelyet 24 órán át, a hét minden napján, minden otthonban figyelemmel kísérhetnek, és amely így reménységet vihet az emberek otthonába és szívébe.

Első szereplő: „A program műholdas sugárzásának a lehetősége nagyon korlátozott”, mondta Dr. Brad Camp, Új-Zélandi – Csendes-óceáni Unió elnöke. „A DTH műholdas platformmal legalább két millió otthonot tudunk fedni, az új-zélandi háztartások nem egészen felét. De lehetőségünk lenne Új-Zéland területén a lefedettséget 69%-osra növelni. Jelenleg minden jelentős regionális központot fedünk a programok ingyenes terjesztésével”, mondja Camp elnök.

Második szereplő: A „Reményt minden otthonba” program mellett, az új adventista televíziós állomás felkínálja még az élet legtéljesebb megközelítéséről szóló programot, ami arra ösztönzi a nézőket, hogy téljesebb életet éljenek, téljesebben szeressenek, és több ismeretet szerezzenek.

Első szereplő: Amennyire lehetséges, a műsorszórásba minél több helyi lakost igyekszünk bevonni, mert ha az emberek a saját nyelvjárásukon hallgatják a műsort, akkor szívesebben megnézik. A cél az, hogy kialakítsuk a helyi jellegű televíziót. A tizenharmadik szombati adományok nagyon hasznosak lesznek a számunkra, mert segítenek majd nekünk a helyi jellegű műsorok megszervezésében és bemutatásában.

Második szereplő: A TV állomásnak 168 órányi anyaga lesz minden héten. Már tervezzük azoknak a fontos anyagoknak az összeválogatását, amelyek meghívják Istenhez az elvilágiasodott új-zélandiakat. Ez a TV program más dél – csendes-óceáni szigetek tévéműsorából is majd válogatást.

Második szereplő: Az összes csatorna ingyenes lesz, az internetes közlés lehetőségével. A az egész kezdeményezés célja az, hogy az embereket, a médián keresztül, összekösse a helyi gyülekezettel.

Első szereplő: Dr. Camp kijelentette: “Meg vagyok győződve, hogy csak a média segítségével tudunk bejutni az emberek otthonaiba. Igazi lehetőség kínálkozik arra, hogy úgy legyünk hatással Új-Zélandra, mint még soha. Így válnak a gyülekezeteink hatásközponttá. Nem hiszem, hogy az otthonok állandóan ilyen nyitottak lesznek, használjuk ki hát a rendelkezésünkre álló időt.

Második szereplő: Köszönjük, hogy részt vettek a 13. szombati adakozásban, és hozzájárultok, hogy a „Remény TV”, bejusson az új-zélandiak otthonába, és oda valóban reményt vigyen be magával.

Elbeszélő: A Dél – Csendes-óceáni szigeteken a gyerekek és a fiatalok az egyházunk legaktívabb hívei. A szombatiskola, az ifjúsági összejövetelek, a cserkésztalálkozók, csak néhány olyan tevékenység, amelybe a gyerekek és a fiatalok bekapcsolódtak. Sok helyen nincs hol összejönniük, ezért a szabad ég alatt gyülekeznek. Amikor az időjárás nem kedvez, akkor a fiatalok tevékenységeit le kell mondani.

Ebben a negyedévben csodálatos lehetőségünk van arra, hogy a 13. szombati adományainkkal 28 gyermektanítványsági-központ, úgynevezett „báránrejteket“ felépítését támogassuk. Ezek az egyszerű, de szilárd szerkezet, biztosítják a helyet és a menedéket, ahol az egyházunk családjához tartozó fiatalok, istentiszteleteket és találkozót szervezhetnek. Ez a projekt több szigetországot magában foglal, mint amilyen Pápua Új-Guinea, a Salamon - szigetek, Vanuatu és Új-Kaledónia.

Köszönjük, hogy világszerte támogatjátok a testvéreket.

[adománygyűjtés]

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

A következő negyedévben bemutatjuk a Kelet – Közép-afrikai Divíziót. A konkrét projektek a következők:

- A férfi és a női kollégium hálótermeinek és étkezdéjének felépítése az új adventista orvosi egyetemen a Közép-afrikai Kigaliban (Ruanda).
- A gyermekek számára tervezzük, hogy gyermektanítványsági központot azaz, Báránrejteket létesítsünk Jubában (Dél-Szudán).

MÁS ADATFORRÁSOK

További információkért a Dél – Csendes-óceáni Divízióhoz tartozó Vanuatu, Fidzsi-szigetek, Új-Kaledónia, Új-Zéland és Pápua Új-Guinea sokszínű kulturális örökségével kapcsolatban forduljatok a helyi könyvtárhoz vagy egy utazási irodához, bármely nemzet követségéhez. Vagy írjátok be az adott ország nevét a böngészőbe.

Az alábbi honlapok is hasznosak lehetnek:

Vanuatu: www.southpacific.org/guide/vanuatu.html

Fidzsi-szigetek: www.fiji.travel

Új-Kaledónia: www.lonelyplanet.com/new-caledonia

Új-Zéland: www.newzealand.com

Pápua Új-Guinea: www.tpa.papuanewguinea.travel

Dél – Csendes-óceáni Divízió: www.spd.adventist.org

Pápua Új-Guinea Unió Missziója: <http://adventist.org.pg>

Trans Pacific Unió Missziója: <http://tpum.adventist.org.fj>

Új-Zéland – Pacific Unió Konferenciája: <http://nzpuc.adventist.org.nz>

Az Új-Zéland-i „Remény TV”: www.facebook.com/

hopechannelnewzealand/; www.hopechannel.org/nz

Online információk. Az Adventista Misszió weboldalán további információkat talátlak a Távoli hírek tartalmasabb bemutatásához. Angol nyelvű énekeiket és azok szövegeit is itt fogjátok megtalálni. További információkat az adott országokról a következő honlapon talátlak: www.AdventistMission.org.

Az Adventista Misszió DVD-je a Távoli hírek díjmentes melléklete, amelyen a szóban forgó országokból meg az adventista egyház Világmissziójának más országaiból származó történeteit tekinthetitek meg. Kérjétek egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le itt: www.AdventistMission.org

www.AdventistMission.org

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmisszióra és növeljétek heti missziós adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak.

A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2016
Istentiszteleti használatra